

Arrest

nr. 71 256 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die, *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die, *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2010 dient verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, een asielaanvraag in. Verzoeker verklaart op 23 augustus 2010 België te zijn binnengekomen.

Op 15 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 11 februari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A., A.(...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Nigeria(BondsrepubL)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.02.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 24.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16.12.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 11.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene kopieën van een krantenartikel, 2 overlijdensaktes van zijn zussen en een verklaring van de politie voorlegt; betrokkene hiermee wil aantonen dat zijn zussen vermoord werden omdat zijn vader lid is van The Secret Cult of Ogboni; er dient te worden opgemerkt dat de betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; er bovendien dient te worden opgemerkt dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel

Schending van de motiveringsverplichting van de wet van 29 juli 1991. Schending van artikel 1 van de Genève Conventie van 28 juli 1951 Schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006

Verzoeker haalt door deze nieuwe documenten minstens een begin van bewijs aan dat deze problemen een persoonlijk karakter kennen. Immers bewijzen de overlijdens aktes van zijn zussen en het krantenartikel ruimschoots dat er wel degelijk persoonlijke problemen aan de oorsprong liggen van zijn vlucht.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke documenten als onbelangrijk afschildert en oordeelt dat dit geenszins het persoonlijke karakter zou aantonen, kan dan ook niet worden aanvaard door verzoeker, die hierin tevens een schending van de motiveringsplicht zien.

Dit betreft een ernstige schending van de motiveringsverplichting in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken door te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming, minstens voor de gegrondheid ervan te laten beoordelen door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen.

Bovendien meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat een kopie van een akte niet de echtheid bewijst van het document. Minstens moet een kopie worden aanzien als een begin van bewijs, waarbij slechts verder onderzoek kan uitwijzen of het document vervalst is of niet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiertoe dan ook de bovenvermelde regels geschonden.”

en

“Tweede middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en Redelijkheidplicht

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, ML, administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Het is duidelijk dat de stukken die verzoeker voorlegt, minstens een voorstelling van de feiten vormen waaraan voldoende geloofwaardigheid dient te worden gehecht.

Bovendien is het duidelijk dat deze documenten zodanig van belang zijn dat het een onredelijke maatregel is van de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet in overweging te hebben willen nemen.

Immers kunnen deze bewijsstukken immers een gegrond asiolverhaal duidelijk aannemelijk maken.

Overigens bestond er geen andere beroepsmogelijkheid en diende verzoeker wel noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Nu het tweede middel van verzoeker voortbouwt op het eerste middel, worden beide samen behandeld.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 77 van “de” wet van 15 september 2006, dient te worden vastgesteld dat op die datum meerdere wetten werden aangenomen, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is omdat het geen precieze omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en naar de voorgaande procedure en de door verzoeker bijgebrachte nieuwe documenten, met als conclusie dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. In de mate waarin verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde nieuwe elementen minstens een begin van bewijs zijn van het feit dat er wel degelijk persoonlijke problemen aan de oorsprong van zijn vlucht en aangeeft het niet eens te zijn met de bewijswaarde die wordt toegekend aan zijn documenten, blijkt hij een schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

2.5.3. Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen die door hem werden aangebracht niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de nieuwe documenten die hij heeft aangebracht, met name een kopie van de aktes van overlijden van zijn zussen en een krantenartikel, wel degelijk een bewijs vormen van het persoonlijk

karakter van de problemen die aan de oorzaak liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat deze bewijstukken zijn asielrelaas aannemelijk kunnen maken en stelt dat hieraan geloofwaardigheid dient te worden gehecht. Verzoeker meent tevens dat een kopie van een document minstens moet worden aanzien als een begin van bewijs, waarbij slechts verder onderzoek kan uitwijzen of het document vervalst is of niet en is dus van oordeel dat verwerende partij, door te besluiten dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus of minstens de *gegrondheid ervan niet laat beoordelen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*”, een ernstige schending van de motiveringsplicht begaat

2.5.4. Met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010 werd verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, op grond van de bevinding dat zijn tegenstrijdige en incoherente verklaringen verhinderden dat enig geloof zou kunnen worden gehecht de door verzoeker ingeroepen asielmotieven, met name dat leden van de Ogboni-cultus, waartoe verzoekers vader beweerdelijk zou behoren en waarvan de leden verantwoordelijk zouden zijn voor de verkrachting van en de moord op zijn zussen, hem eveneens zouden doden. Daarenboven werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegde met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolging door de Ogboni als gevolg van de betrokkenheid van verzoekers vader bij de cultus.

Verzoeker geeft aan dat de door hem aangebrachte documenten erop gericht zijn zijn asielrelaas aannemelijk te maken, zodat kan worden vastgesteld dat hij erkent dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die reeds werden behandeld in het kader van een eerder asielverzoek. Zo stelt verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende: *“Met de overlijdensaktes van mijn zussen, het krantenartikel en de verklaring van de politie, wil ik de waarheid van mijn verhaal aantonen”*. Ook dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift zelf het volgende aangeeft: *“Verzoeker haalt door deze nieuwe documenten minstens een begin van bewijs aan dat deze problemen een persoonlijk karakter kennen. Immers bewijzen de overlijdens aktes van zijn zussen en het krantenartikel ruimschoots dat er wel degelijk persoonlijke problemen aan de oorsprong liggen van zijn vlucht”*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Over dit relaas werd evenwel, zoals hiervoor blijkt, reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, kan een nieuwe asielaanvraag zoals door hem ingediend, er niet toe strekken een beroepsmogelijkheid te openen ten aanzien van deze beslissing, die inmiddels definitief in de rechtsorde is.

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij, in de gegeven omstandigheden, heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Met de loutere herhaling van zijn standpunt dat hij wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht ontkracht hij dit motief geenszins. Daarenboven werden de aktes van overlijden uitgegeven op 15 en 16 juli 2010 en werd het krantenartikel gepubliceerd op 15 juli 2010, zodoende hebben deze ‘nieuwe gegevens’ geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.5.5. In de mate, vervolgens, dat verzoeker doet gelden dat een kopie moet worden aanzien als een begin van bewijs, waarbij slecht verder onderzoek kan uitwijzen of het document vervalst is of niet, dient te worden gewezen op het feit dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat een kopie van een document niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135).

2.5.6. Wat verzoekers stelling betreft dat de door hem aangebrachte documenten wel degelijk wijzen op het persoonlijk karakter van zijn problemen, dient te worden herhaald dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Aangezien hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van de voormelde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade zoals hiervoor omschreven, toont verzoeker met de herhaling van zijn eigen standpunt, geen kennelijk onredelijk handelen aan. Bijgevolg kon verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat zijn bewijsstukken een gegronsd asielverhaal aannemelijk maken, doet hieraan geen afbreuk, nu dit relaas reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

2.6. Een schending, ten slotte, van de zorgvuldigheidsplicht, is evenmin aangetoond: uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn tweede asielaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met bewijsstukken te staven. Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

2.7. Bovendien weze benadrukt dat een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek slechts vereist is indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft *in casu* op goede gronden geoordeeld dat dit niet het geval was. Verzoeker toont met zijn betoog dat de verwerende partij, met het besluit dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, minstens de gegrondheid ervan niet laat beoordelen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ernstige schending van de motiveringsverplichting begaat, niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, te buiten is gegaan of onzorgvuldig zou zijn geweest, noch dat verder onderzoek van zijn tweede asielaanvraag nodig zou zijn. In die optiek kan verzoeker de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie niet dienstig aanvoeren. Een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen leidt er immers toe dat in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 –in dit artikel wordt verwezen naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag- en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.8. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu*, gezien hetgeen voorafgaat, niet het geval is. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.9. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“betrokkene bij zijn huidige aanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS